

OHAL SONRASI
TÜRKİYE'DE ÜNİVERSİTELER RAPORU
EĞİTİM SEN / YÜKSEKÖĞRETİM BÜROSU

Giriş

15 Temmuz'un hemen ardından 20 Temmuz 2016'da ilan edilen OHAL 20 Temmuz 2018 tarihinde kaldırıldı. 730 gün boyunca çıkarılan 32 KHK ile yaklaşık 126.000 kamu görevlisi mesleğinden ihraç edilirken çok sayıda dernek, vakıf, basın yayın kuruluşu kapatıldı.

Bu dönem süresince hakkında işlem yapılan kişi sayısının 446.000 civarında olduğu ifade edildi. Şirketlere kayyum atanması yoluyla büyük miktarlardaki mal varlığına el konulması ile özellikle devlet kurumlarında işletilen “isimsiz ihbar” mekanizmaları ile en temel hak ve özgürlüklerin ayaklar altına alındığı bir dönemdi. Sadece, açılışında tüm “devlet büyüklerinin” boy boy poz verdiği bir banka ile mali işlem gerçekleştirmenin dahi “terör örgütü üyesi olmak” ile ilişkilendirildiği bir dönemden geçtik. Uğruna methiyeler düzülen, aleyhinde her türlü ifadenin cezalandırıldığı “muhterem hocaefendi” birden bire “terör örgütü lideri” oluverdi. Çok değil bir yıl öncesinde “dön artık muhterem hocaefendi” denilen kişi 2016 temmuz undan sonra kırmızı bültenlerde yer buldu kendisine. Gözyaşları içinde hükümet yetkililerince açılışı yapılan Türkçe olimpiyatları gibi etkinliklerin anısına basılan (2012 yılı) hatıra paraları yerine 2016 yılında yine aynı darphanenin bastığı “15 Temmuz şehitleri ve gazileri anısına” hatıra paraları piyasaya ağırlığını koydu. Devlet kurumlarının üst kademelerine AKP tarafından özenle seçilerek atanan amirlerin talimatıyla çay ocaklarında, dinlenme salonlarında, bekleme salonlarının sehplarında kendisine yer bulan gazete ve dergilerin de içlerinde olduğu bazı yayın organları kapatıldı, o amirlerden bu hızlı değişime uyum sağlayamayanlar kendilerini cezaevlerinde ya da en iyi ihtimalle “kamudan ihraç” bulurken, uyum sağlayabilenler yönetim kademesinden geri plana itildi. Ancak o amirlerin yıllarca aldığı kararlardan mağdur olanların mağduriyeti hiç bir zaman söz konusu edilmedi, gün “darbeci hainlerle mücadele” günü idi...

Elbette kapatılan yayın organları, dernek ve vakıfların el koyulan şirketlerin tümü söz konusu cemaat ile ilişkili değildi, tıpkı “terör örgütleriyle iltisaklı olduğu değerlendirilen” ve bu nedenle kamu görevinden ihraç edilenlerin tümünün cemaat ile ilişkisinin olmaması gibi. 15 Temmuz sonrasında ilan edilen OHAL, demokrasi isteyen, barış isteyen, emekten yana duran kısacası muhalif tüm kesimlerle de hesaplaşma fırsatı idi AKP için. Hazır kör topal işleyen demokrasi askıya alınmışken, hazır devlet büyükleri karşısında cübbesinin olmayan düğmesini, olmayan iliğine geçirmeye çalışan hakim ve savcılarca sağlanan hukuk düzeni askıya alınmışken...

OHAL KHK'larında OHAL sebepleri ile ilgili olsun ya da olmasın çok çeşitli düzenlemeler kendisine yer buldu, kamudan ihraçlardan, kurumların yönetim biçimlerinin değişimine, çeşitli üst düzey atamalardan, kış lastiği kullanım zorunluluğuna kadar geniş yelpazedeki yasal düzenlemeler hayatımıza girdi. Elbette bu düzenlemelerden bir kısmı yaşanan fiili durumun kağıt üzerine geçirilmesinden ibaretti.

Öyle ya da böyle bu gün, OHAL in kaldırılışından sonra, tüm bu düzenlemeler ve daha da düşündürücüsü, kurumların yönetiliş biçimlerindeki dönüşüm, yaşam alışkanlıklarındaki, hatta günlük yaşantımızdaki değişiklikler, birbirimiz ile ilişkilerimizdeki dönüşüm, hepimiz için nefes almakta daha da zorlandığımız bir toplumdaki başkasını düşündürmüyor. Artık,

kahvehanede hükümeti eleştirdiği için FETÖ’cülük şüphesi ile göz altına alınmak, çalıştığımız kurumda yan odadaki “arkadaşımızın” bizim hakkımızda yazdığı ihbar mektubu sonucu hakkımızda soruşturma açılması gibi gelişmeler her an olabilir, olmakta.

Yıllardır savunduğumuz rekabet yerine dayanışmanın yerini bıraktığı şey en acımasızından bir rekabet oluyor günden güne. Kurumlarda yaygınlaşan liyakata göre değil sadakata göre atama ile köşe başlarını yandaş, değil kurum yönetme becerisine sahip, iki kelimeyi dahi bir araya getirmekte zorlanan insanların tuttuğu günler yaşıyoruz. İnisiyatif kullanamayan, yasa yönetmelik bilmeyen, karar vermekten aciz, her an koltuğunu kaybetme korkusuyla yüz yüze olan yöneticiler... Emekçilerin her türlü hak arayışının “terör” ile çabucak ilişkilendirilebildiği ve toplumda da bu ilişkilendirilme biçiminin benimsendiği bir dönemdeyiz.

Bu raporun konusunu tüm bu gelişmelerin üniversitelere yansımaları oluşturmaktadır. Son iki yılda üniversitelerde neler yaşandı, OHAL sonrasında üniversitelerde neler değişti, sorularının yanıtını içerecek bu rapor. Eğitim Sen olarak savunduğumuz “insan toplum ve doğa yararına üniversite”nin neresindeyiz? sorusunun da yanıtını arayacağız. Aynı zamanda bir niyet tazelemesidir bu rapor: hayalimizdeki üniversiteye bir adım daha yaklaşmanın yollarını aramaya ve o adımları kararlılıkla atmaya devam ediyoruz!

Bu ön raporda çeşitli başlıklarla yaşanan dönüşümü özetleyeceğiz. Bu dönüşümün üniversitelerde kendisini nasıl gösterdiğini somut örneklerle anlatmak ise sonraki işimiz olacak. Eğitim Sen olarak “kaydediyoruz” adı altındaki çalışmamızla Türkiye'nin her tarafından üniversitedeki vakaları topluyor bunları değerlendiriyoruz. Her vaka “bu kadar da olmaz” dedirtse de oluyor! Hukukun olmadığı, demokrasinin olmadığı, en temel hakların dahi dillendirilemediği bir dönemde kaydediyoruz! Elbette hukukun yeniden tesis edileceği, demokrasinin kurulacağı günler gelecektir. O zaman geldiğinde kaydettiklerimiz, birer hatıradan çok bizlere bunları yaşatan zihniyetten hesap sormak için kullanılacağımız belleğimiz olacaktır!

OHAL Üniversitelerdeki Dönüşüm İçin İyi Bir Fırsattı!

12 Eylül darbesi sonunda kurulan YÖK’ün ardından, 1994’de imzalanan GATS (The General Agreement on Trade in Services – Hizmet Ticareti Genel Anlaşması) ve 2001’de dahil olunan Bologna sürecinin siyasi iktidarlara sunduğu hedef ve amaçların bir kısmının hayat bulması adına YÖK, hükümet, sermaye kesimi zaman zaman bazı çıkışlar yapmaktaydı. 2006 YÖK Strateji Raporu ve 2008 TÜSİAD Yükseköğretim Raporu bu çıkışlardan ikisi idi. 2010 sonrası hızlanan hamlelerde karşımıza çıkan kavramlar, rekabet, esneklik, performans, kendi kaynağını yaratan üniversite, kalite güvencesi, güvencesizlik gibi kavramlardı. YÖK ün 2011 Mart’ındaki “Yükseköğretimin yeniden yapılandırılmasına dair açıklama”nın ardından Kasım 2012 ve hemen ardından Ocak 2013’de gelen yasa taslağı önerileri bu kavramları içeriyor olsa da bir türlü beklenen yasa çıkarılmadı.

Haziran 2014’deki “yeni yol haritası” da benzer kavramlara sahipti. Ancak bütünlüklü bir yasa bir türlü oluşturulamıyordu. YÖK durmadı, “paydaşları” ile “yeni bir üniversite modeli”ni tartıştırdı durdu. 2547 sayılı YÖK yasası sürekli eklemelerle, çıkarmalarla, değişikliklerle yamalandı. Bu gün, çoğu maddenin yanındaki “Mülga:...”, “Değişik:...”, “Ek:...”, “KHK-...”, “Anayasa mahkemesinin ... kararı ile iptal” gibi ifadeler neredeyse yasa maddelerinden daha görünür halde.

Performans kavramının tam karşılığı olmasa da, akademik teşvik 2016 yılında hayatımıza yerleştirildi. Sadece nicelikler üzerinden yapılan ölçümlerle akademisyenler maşlarına ek olarak “akademik teşvik ikramiyesi” almaya başladı. Kısa zamanda, bilimsellikten uzak “akademik teşvik yönetmeliğe uygun bilimsel kongreler” mantar gibi çoğaldı, naylon “bilimsel” dergiler arttı, atıf çeteleri çoğaldı, para karşılığında tez ya da makale yazan danışmanlık şirketleri popüler hale geldi.

Güvencesizlik, esneklik kavramlarının tam da karşısında duran bir mesele vardı: araştırma görevlilerinin istihdam biçimleri, yani 33/a – 50/d sorunu. Alandaki mücadelenin yükseldiği bir dönemdi ve bu konuda hükümet ve YÖK bir türlü istediği adımı atamıyordu. Güvencesizlik tam anlamıyla kurulamayınca tam esneklik de hayat bulmuyordu.

Rekabet yerine dayanışma diyen akademisyenlerin sayısı az değildi. Aynı akademisyenler barış diyordu, emek diyordu, bilim diyordu ve sorular soruyordu.

İşte hükümetlerin, sermaye kesiminin yıllardır yapmaya çalıştıkları ama bir türlü tam anlamıyla yerli yerine oturtamadıkları değişimlerden bir kısmının hayat bulması için OHAL mükemmel bir fırsattı.

Muhalif kesimlerin uzaklaştırılması, araştırma görevlilerinin iş güvencelerinin ellerinden alınması, Rektör seçimi gibi yetersiz mekanizmaların tamamıyla kaldırılıp üniversitelere mesela “parti neferlerinin“ yönetim kadrolarına getirilmesinin yasal zemini hep bu OHAL döneminde tesis edildi. İnsanlar değil konuşmaya ve sormaya, düşünmeye bile korkarken, tüm gündem eski cemaat, yeni terör örgütü iken.

Tüm Toplumun Üzerine Çöken OHAL Ve Üniversitelerdeki Dönüşüm

Barışın akademisyenleri

OHAL denince akla hemen KHK’ların gelmesi boşuna değildir. Zaten işlemeyen meclis mekanizmasını tamamıyla askıya alan ve istisnai durumlarda kullanılması gereken KHK’lar iki yıl gibi uzun denebilecek bir sürede AKP tarafından sıkça kullanıldı. Ve elbette KHK deyince de akla hemen ihraçların gelmesi de boşuna değildir. Tüm kamu kesiminden olduğu gibi üniversitelerden de söz konusu cemaat ile ilişkisi olmayan insanlar da ihraç edildi. Muhalif kesimlerin uzaklaştırılması büyük ölçüde gerçekleştirildi. Üniversitedeki muhalif kesimin ihraçlarının çoğunluğunu Barış için akademisyenler oluşturuyor.

Barış için akademisyenler, 11 Ocak 2016 tarihinde 1128 imzacısı bulunan “bu suça ortak olmayacağız” başlıklı metni kamuoyuna duyurdu. Hemen ertesi gün, tam da Sultanahmet’de canlı bomba saldırısının olduğu günde Cumhurbaşkanı “gereğini yapın” talimatını verdi, onun penceresinden sorun ortada idi,

"Bugün de üstelik çoğu maaşını devletten alan, cebinde bu devletin kimliğini taşıyan sözde aydınların ihanetiyle karşı karşıyayız."

Hemen ardından başlayan cadı avı, muhtarından esnafına toplumun değişik kesimlerinde meşru bir zemin bulmuştu bile: terörle mücadele!

OHAL sürecinde üniversitelerden toplam 5904 akademisyen, 1408 idari personel KHK’larla ihraç edildi. Muhalif kesimlerin ihraçlarında elbette üniversitelerin rektörleri, ihraç listelerinin

hazırlanmasında başrol oynuyordu. Ancak kısa sürede oldukça düşündürücü bir tablo oluştu. Örneğin 6 Ocak 2017 tarihli 679 sayılı KHK ile Ege Üniversitesi'nden ihraç edilen barış akademisyenlerinin ardından onların isimlerinin KHK'da yer almasına ön ayak olan Rektör Hoşoçşkun da ihraç edildi ve hakkında yakalama kararı çıkartıldı. Temmuz 2017 deki KHK ile ihraç edilen DEÜ barış akademisyenleri, kendilerinin isimlerini YÖK'e veren Rektör Kasman ile aynı ihraç listesinde yer aldı. Kimisi hedef şaşırtmak isterken kendisi hedef oluyor, kimisi üniversite içerisindeki iktidar kavgalarına kurban gidiyordu.

Ne ihraçların üniversite ortamında yarattığı korkuyu, ne de ihraç edilen arkadaşlarımız üniversitelerine dönünceye kadar yaşayacağımız boşluğu tarif etmeye gerek yok! Ancak raporumuzdaki vakaların bir kısmını ihraç edilen arkadaşlarımızın yaşadığı hukuksuz, akıl dışı süreçler teşkil edecek.

Kamudan İhraçlardan, Yıllardır Hayali Kurulan Üniversiteye

23 Temmuz 2016 tarihli ve 667 sayılı KHK ile 15 vakıf üniversitesi kapatıldı. Yaklaşık 3 bini akademisyen olmak üzere 4 bin civarında çalışan ve yaklaşık 44 bin öğrenci bu KHK ile belirsiz bir geleceğe sürükleniyordu. Öğrenciler devlet üniversitelerine yönlendirildi ancak süreç tam bir fiyasko oldu.

Devlet yönetimi üzerindeki yükü hafifletmek adına 27 Temmuz 2016 tarihli ve 668 sayılı KHK ile akademisyen ve idari personelin üniversiteden atılma sürecini önemli ölçüde üniversite yönetim kurullarına devretti. Üniversitelerde başlayan ve hiçbir yasal zemine oturmayan soruşturmalar, keyfi cezalandırmalar ve görevden uzaklaştırmaların bu kararnameyi izlediğini görmek güç değil.

1 Eylül 2016 tarihli 674 sayılı KHK ile de görece iş güvencesi sağlayan ÖYP uygulaması alt üst ediliyor, yaklaşık 15 bin araştırma görevlisi lisansüstü eğitim süreçleri bittiğinde işsiz bırakılıyordu. Üzerinde yapılan birçok değişiklik artık içindekileri taşıyamayan bir yamalı bohça haline getirilen ÖYP, 2016 yılı itibarı ile artık uygulanmayacaktı. Bu KHK ile de ÖYP'nin ortaya çıkış amacı tamamen bir kenara bırakılmış olunuyor ve üniversitelerdeki yaklaşık 43 bin araştırma görevlisinin ÖYP dahilindeki yaklaşık 15 bini işsizlik ile yüz yüze bırakılıyordu. Yönetenler, asıl amacın "temizlik operasyonu" olmadığını söylüyordu. 16 Eylül 2016 BBC Türkçe'ye konuşan TBMM Eğitim Komisyonu Sözcüsü AKP Ankara milletvekili Ertan Aydın konu ile ilgili olarak sorulan bir soruya cevaben şöyle dedi:

"Dünyanın hiçbir gelişmiş ülkesinde akademide otomatik olarak kadroya geçmek yok. Kişilerin akademik yeterliliğinin süreç içinde nasıl evrileceğini bilmiyoruz. 'Nasıl olsa kadro alacağız' mantığı kişiyi rekabet ortamından uzaklaştırıyor ve tembelliğe itiyor."

Yani yıllardır üniversiteler için de hayali kurulan esnek çalıştırma biçimlerinin yaygınlaştırılmasının bir adımı daha atılmış oldu. Asıl amacının yeni kurulan üniversitelerin öğretim elemanı ihtiyacını karşılamak olan ÖYP, bu adımla kendi varlık amacını dahi inkar etmiş oluyordu.

29 Ekim 2016 tarihli ve 676 sayılı KHK ile Rektörlük seçimleri kaldırılıyor, devlet üniversitelerinde "Rektör YÖK ün önerdiği üç aday arasından Cumhurbaşkanınca atanır" hale getiriliyordu. Vakıf üniversitelerinde de Rektör, "mütevelli heyetinin YÖK'e teklifi üzerine YÖK'ün olumlu görüş vermesi halinde Cumhurbaşkanınca atanır" deniyordu.

2010 sonrasında kurulan “her ile bir üniversite” ile mantar gibi çoğalan “tabela üniversiteleri” için Rektörlük seçimleri hükümetin gözünde bir sorun teşkil etmiyordu zaten. Eski yasaya göre yapılan seçim sonucunda ilk 6 içerisindeki herhangi bir kişi Cumhurbaşkanı'nca atanabiliyordu. Ancak köklü üniversiteler için seçim, hükümetin gözünde bir tehdit idi, bu KHK ile artık onlar için de bir dönem kapanmış oluyordu. Haliyle, KHK sonrasında “Rektör araniyor” ilanları ile tanıştık. Aranılan koşulları sağlayan adaylar rektörlük için baş vuruyor, “Ankara” ile bağlantılarını sıkılaştırmak için çabılıyor ve bunlardan birisi Cumhurbaşkanı'nca atanıyordu artık.

18.06.2017 tarihinde kabul edilen 7033 sayılı “Sanayinin Geliştirilmesi Ve Üretim Desteklenmesi Amacıyla Bazı Kanun Ve Kanun Hükmünde Kararnamelerde Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun” ile yaş haddini doldurduktan sonra sözleşmeli çalışabilme, bilimsel araştırma projelerinden lisansüstü öğrencilerine burs verilebilmesi, ücretleri proje ya da döner sermaye bütçesinden karşılanacak olan geçici olarak çalışacak olan doktora sonrası araştırmacılar üniversite yaşantımıza giriyordu.

Raporun giriş kısmında anılan yasa taslaklarında yer alan “teknoloji transfer ofisi” bu yasa ile hayat buluyordu. Yine yukarıda bahsedilen kavramlardan “kalite güvencesi” Yükseköğretim Kalite Güvencesi Sistemi dahilinde kurulan Yükseköğretim Kalite Kurulu ile hayata geçiyordu. Bunun dışında Yükseköğretim Eğitim Programları Danışma Kurulu, Meslek Yüksekokulları Koordinasyon Kurulu da tanımlanıyor. Tüm bu kurullar içerisinde Sanayi ve Teknoloji Bakanlığı, Millî Eğitim Bakanlığı ve Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği gibi bakanlık ve yapıların temsilcilerinin olması ise bir türlü hayata geçemeyen geçmiş YÖK yasa taslaklarının ortak rüyası idi. Üniversite sanayi işbirliği adı altında üniversitenin geleceğini belirleyen sermaye kesimi, hükümet...

Ve yine o yasa taslaklarının ortak rüyası olan bir başka konu da OHAL koşullarında, yani her türlü hak aramanın “terör” kapsamında değerlendirildiği dönemde hayata geçiyor, 33/a araştırma görevlisi istihdam biçimi kaldırılıyordu.

KHK'lar “Yetmez” !

İşler elbette sadece KHK'lar ile yürümüyordu. 6 Mart 2018 deki “Yükseköğretim Kanunu İle Bazı Kanun Ve Kanun Hükmünde Kararnamelerde Değişiklik Yapılması Hakkında Kanun” ile üniversite akademik personelin kadro isimleri değişti. Okutman, uzman gibi kadrolar kaldırılarak öğretim görevlisi altında birleştiriliyor, akademik kadrolar içerisindeki en büyük kesimi teşkil eden yardımcı doçent kadrosunun ismi de 4 yıllığına atanan ve aynı usulle yeniden atanabilen “doktor öğretim üyesi” olarak değiştiriliyordu. Sonrasında 12 Haziran 2018'de yayınlanan “Öğretim üyeliğine yükseltme ve atanma yönetmeliği” ile de bu kadrolara atanmak için gerekli koşullar sıralanıyordu.

6 Mart 2018 deki yasada bulunan bir diğer önemli husus da doçentlik sisteminin yeniden oluşturulması idi. Sözlü sınav kaldırılıyor, eser incelemesi üzerinden “doçentlik unvanı” veriliyordu ÜAK tarafından. Sonrasında üniversite kadro verirken yeni koşullar koyabilecek, isterse sözlü sınav yapabilecekti. Eski sistemdeki sözlü sınav, kamuya alımlardaki mülakatlarda “namaz kılıyor musunuz?”, “sizce Reis kime denir?” gibi sorularla akılları dumura uğratan AKP'yi rahatsız etmişti. Zorunlu olan ve merkezi olarak yapılan sözlü sınav, üniversitelere bırakıldı. Üniversite tercih ederse sözlü sınav yapacak, istemezse yapmayacaktı artık. Bu

uygulama değişimi kimi üniversitelerde kendisini doğrudan Rektör'ün adayları mülakata tabi tutması olarak gösterirken kimi üniversiteler sözlü sınav yapmamayı tercih etti.

OHAL sonrasında belirtmemiz gereken diğer gelişme de 12 Eylül 2018 tarihli Cumhurbaşkanlığı kararnamesi ile üniversitelere norm kadro uygulaması getirilmesidir. AKP'nin üniversiteler üzerinde yürüttüğü tasfiye politikasıyla birlikte bu düzenleme ele alındığında, norm kadro fazlası olacak öğretim elemanlarının sözleşmelerinin yenilenmemesi, doçent ve profesör kadrolarındaki bilim insanlarının rotasyon ya da geçici görevlendirme adı altında sürgün edilebilmesinin önünün açılacağı açıktır. Üstelik akademik teşvik sistemi ve akademik yükselme kriterleri ile birlikte öğretim elemanlarının puan avcısına dönüştürüldüğü bir sistemde, norm kadro uygulamasının sadece iş güvencesini tehdit etmekle kalmayıp, siyasi iktidarın makbul gördüğü bilginin üretilmesinde ve haliyle makbul üniversitenin inşasında önemli bir rol oynayacağı rahatlıkla söylenebilir.

Sonuç

Türkiye'nin siyasi ve ekonomik atmosferi her birimizin giderek daha zor nefes almamıza neden oluyor. Bir taraftan daha da derinleşeceği söylenen ekonomik kriz, diğer taraftan temel hak ve özgürlükleri ağır biçimde tahrip eden siyasi bir rejim karşımızda. Haliyle gündelik yaşamlarımız sorunlarla adeta abluka altına alınmış durumda.

Üniversiteler ise insan, toplum, doğa yararına bilimsel bilgi üretmek, hakikati aramak ve üretilen bilgiyi toplumla paylaşmak gibi varlık nedenlerinden çok uzaklaştırılmış durumda. Çalışma yaşamının en ağır sorunları, en yıkıcı hak ihlalleri üniversitelerde yaşanır oldu.

Bunun en önemli nedenleri arasında, YÖK'ün kuruluş felsefesini aradan geçen otuz yedi yıl sonra en yıkıcı biçimde sürdürüyor olması, OHAL ile hukukun üstünlüğü ilkesinin ortadan kaldırılması, rektörlerin doğrudan Cumhurbaşkanına karşı sorumluluk taşınması ve aşırı yetkilerle donatılması, üniversitelerin toplumla olan bağının koparılarak birer kapalı kutuya dönüştürülmesi olduğu ifade edilebilir.

Haliyle, ne işten atılma ve kadro bulamama tehdidi altındaki araştırma görevlilerinin, ne değişen kriterlerle akademik emeği heba edilen doçent adaylarının, ne görmezden gelinen idari ve teknik personelin, ne de öğrencilerin sesi duyulmakta, talepleri görünür olmakta.

Ancak sendikamız Yükseköğretim Bürosu, "kaydediyoruz" başlığıyla bir kampanya başlattı. Bu kampanya ile yükseköğretimde yaşanan hak ihlallerini ve ihlallerin faillerini kaydedip, ifşa edeceğimiz bir süreci başlatıyoruz. Skandallar, ihlaller ve bunların sorumluları unutulmasın istiyoruz. Devran dönene, adalet yerini bulana kadar peşlerini bırakmayacağımızı bilsinler istiyoruz. Haksız ve hukuksuz her işlemin altına imza atarken Eğitim Sen'i hatırlasınlar istiyoruz.

Bu nedenle, üniversitede norm kadro uygulaması yaşam bulmuşken, güvenlik soruşturması gibi keyfi ve hukuksuz bir uygulama çalışma yaşamında var olabilmenin temel kriteri haline getirilirken, bilimsel ve akademik faaliyetler mercek altına alınıp sadece makbul görülen bilgi üretimine izin verilirken üyelerimizin bir arada durmasını, ortak tutum geliştirmesini hayati önemde görüyoruz. Özgür bir üniversite mücadelesini daha güçlü örgütleyebiliriz.

Biz inanıyoruz, birlikte başarabiliriz.